

Arrest

nr. 44 785 van 14 juni 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. KLAPWIJK, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, Osman TAFILI, luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Kaçanik, Kosovo.

U bezit de Kosovaarse nationaliteit.

In 1995 trok u naar Duitsland nadat u door de Servische autoriteiten als soldaat was opgeroepen.

U vroeg er asiel, maar keerde in 2000 vrijwillig terug naar Kosovo. Al sinds uw kindertijd had u geen goede band met uw Albanese buurman, A.(...) K.(...), een veiligheidsagent bij de rechtbank. Als volwassenen hadden jullie woordenwisselingen over de kinderen en eventuele spullen die de kinderen zouden hebben meegenomen naar huis. Uw echtgenote kwam ook niet overeen met A.(...)'s echtgenote. Uw dochter werd enkele keren geslagen door A.(...)'s zoon. Uw laatste twistpunt met A.(...) betref een boom op uw grond. De boom stond tussen jullie twee huizen en omwille van het mogelijke gevaar dat de boom op uw huis zou terechtkomen, had u A.(...) al enkele keren gevraagd om samen de boom weg te doen. A.(...) weigerde, waarop u besloot om alleen de boom om te hakken. Een drietal dagen voor uw vertrek naar België op 18 april 2009 begon u alleen de boom te snoeien, waarop

A.(...) naar u toe kwam en vroeg wat u deed. Hij zei dat het zijn boom was en vroeg u het snoeien te stoppen. Toen u uit de boom klom, beledigde hij u, waarna een gevecht ontstond. Omdat u de fysieke overmacht had, ging A.(...) naar zijn huis en kwam met een wapen terug. Toen u hem zag aankomen, vluchtte u. A.(...) schoot een aantal keer in uw richting, maar miste. U verwittigde uw echtgenote, die bij familie was.

Uiteindelijk verliet u samen met uw echtgenote en twee minderjarige kinderen op 18 april 2009 Kosovo, richting België, waar u op 20 april 2009 aankwam en diezelfde dag asiel vroeg.

U vervoegde uw broer, T.(...) E.(...) (O.V. 6.387.021), die op 9 februari 2009 asiel had aangevraagd. Uw broer haalde evenwel volkomen andere redenen aan ter staving van zijn asielaanvraag.

U bent in het bezit van uw identiteitskaart en de geboorteaktes van uw kinderen. Tevens legde u enkele foto's neer van de boom tussen uw huis en dat van A.(...)."

1.1.2. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, Arijeta TAFILI, luidt het asielrelaas als volgt: "Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanese afkomstig uit Bob (gemeente Kaçanik), Kosovo.

U bezit de Kosovaarse nationaliteit.

U heeft nierstenen en bloedarmoede. U verliet Kosovo omdat uw echtgenoot problemen had met jullie Albanese buurman, A.(...) K.(...), een veiligheidsagent bij de rechtbank. Uw echtgenoot had eerder al eens discussies met hem gehad (o.a over de kinderen), maar enkele dagen voor uw vertrek naar België op 18 april 2009 beschoot A.(...) uw echtgenoot nadat hij een boom aan het snoeien was. U was die dag niet thuis. De boom stond op jullie stuk grond en uit vrees dat die boom op het huis zou terechtkomen, wou uw man hem omhakken. Uw echtgenoot vocht met A.(...), waarop A.(...) uw echtgenoot beschoot. Aangezien u er niet langer in veiligheid kon leven, besloot u uw land te verlaten. In Kosovo werden u en de kinderen af en toe geslagen door uw schoonvader nadat hij gedronken had. Uw echtgenoot sprak zijn vader hierover aan, waarop ze ruzie maakten. Aangezien het familie betrof, meende u niet veel te kunnen doen.

Uiteindelijk verliet u samen met uw echtgenoot en twee minderjarige kinderen op 18 april 2009 Kosovo, richting België, waar u op 20 april 2009 aankwam en diezelfde dag asiel vroeg.

U bent in het bezit van uw identiteitskaart."

1.1.3. Verzoekers betwisten deze beschrijvingen niet, doch voegen hieraan toe dat de huidige gezondheidstoestand van verzoekster en hun zoon ernstige zorgen blijven baren.

Ze verwijzen naar het UNFPA rapport van 2008, waarvan zich een kopie bevindt in het administratief dossier, en waaruit volgens hen blijkt dat het medische opvangnetwerk in Kosovo maar moeilijk toegankelijk is en voeren aan dat verzoekster en hun zoon er geen adequate behandeling kunnen krijgen.

1.2.1. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, Osman TAFILI, luidt als volgt:

"Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan geven. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Kosovo verlaten heeft na een escalerende ruzie met uw buurman, A.(...) K.(...).

Dit is echter een probleem van louter interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard, dat niet zonder meer ressorteert onder de criteria van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

U verklaarde immers zelf dat uw problemen met uw buurman louter een kwestie van twee verschillende karakters is (gehoor CGVS p. 5).

U heeft voorts niet aannemelijk gemaakt dat u als gevolg van uw problemen of eventuele problemen in geval van een eventuele terugkeer naar uw land geen of onvoldoende beroep kon/kan doen op de hulp en/of bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten.

U verklaarde nooit naar de politie te zijn gegaan omdat u meende niet veilig te kunnen zijn. Aangezien A.(...) als veiligheidsagent bij de rechtbank werkt, zou hij toch vrijgelaten worden (gehoor CGVS p. 5). Gevraagd naar de mogelijkheid om via een advocaat een eerlijke rechtsgang af te dwingen, stelde u dat hij na een aantal jaar toch terug vrij zou komen en u nog zou viseren (gehoor CGVS p. 5).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie als bijlage aan het administratieve dossier werd gevoegd blijkt dat de Kosovaarse politie (KP) wel degelijk voor bescherming kan en wil zorgen voor diegenen die problemen hebben/vrezen en dat er voldoende wettelijke procedures zijn voor de vaststelling, de vervolging en de bestraffing van misdrijven. Over het algemeen voert de KP-politie haar taken op een professionele en competente manier uit. Voorts werd in februari 2008 gestart met de ontplooiing van de European Union Rule of Law Mission in Kosovo (EULEX). Op 9 december 2008 werd deze missie daadwerkelijk operationeel. Deze missie heeft als doel de Kosovaarse autoriteiten bij te staan bij de verdere uitbouw van een goed functionerend politie- en justitieapparaat.

Hierbij dient nog verwezen worden naar het feit dat u nooit problemen heeft gekend met de politie of enig andere autoriteit in Kosovo (gehoor CGVS p. 6).

Wat betreft uw verklaring dat A.(...), zelfs na een eventuele veroordeling en gevangenisstraf, u verder zou blijven viseren, dient vastgesteld te dat deze louter hypothetisch is.

Verder blijkt nergens uit uw verklaringen dat uw problemen met A.(...) het lokale niveau zouden overstijgen.

Zo heeft u met niemand anders ooit problemen gehad (gehoor CGVS p. 6) en heeft u niet aangetoond dat u, teneinde verdere problemen met uw buurman te vermijden, uw leven niet in een ander deel van Kosovo zou kunnen voortzetten.

Uw verklaring niet te weten waar u met uw kinderen naartoe zou moeten en dat u dan moet zorgen voor werk (gehoor CGVS p. 6), zijn motieven van louter socio-economische aard die niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie vallen, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Wat betreft de gezondheidsproblemen van uw echtgenote en kinderen (gehoor CGVS p. 6), dient vastgesteld te worden dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

Voor een beoordeling van medische problemen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel of Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

In het kader van de asielaanvraag van uw broer, T.(...) E.(...), werd eveneens een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

De door u neergelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen daar uw identiteit en die van uw gezin op zich niet ter discussie staan. De foto's van de boom werpen voorts geen ander licht op bovenstaande vaststellingen."

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, Arijeta TAFILI, luidt als volgt:

"Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan geven. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Wat betreft het feit dat u af en toe door uw dronken schoonvader werd geslagen (gehoor CGVS pp. 4-5), dient vastgesteld te worden dat dit een probleem is van louter intra-familiale en privaatrechtelijk (gemeenrechtelijke) aard is, dat niet zonder meer onder de criteria van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming ressorteert.

U heeft niet aannemelijk gemaakt dat u als gevolg van deze problemen geen of onvoldoende beroep kon/kan doen op de hulp en/of bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten.

U verklaarde in dit verband nooit problemen gehad te hebben met de politie of andere autoriteiten in Kosovo (gehoor CGVS p. 5). U stelde deze feiten nooit te hebben aangegeven omdat de dader familie is (gehoor CGVS p. 5).

Internationale bescherming kan evenwel slechts ingeroepen worden wanneer alle in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput.

U liet dit evenwel na te doen.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie als bijlage aan het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat een speciale politie-eenheid is opgericht in Kosovo, de Domestic Violence Unit, die bestaat uit agenten die een speciale opleiding hebben gekregen om klachten i.v.m geweld tegen vrouwen te behandelen. In elk politiestation moet een dergelijke politie-eenheid aanwezig zijn die 24u op 24u dergelijke klachten moet beantwoorden en onderzoeken. Deze

eenheid bestaat normaal gezien uit een man en een vrouw en in ieder geval kan er steeds om een vrouwelijke agent gevraagd worden. Verder zijn er in Kosovo eveneens opvanghuizen voor mishandelde vrouwen en zijn er verschillende niet-gouvernementele organisaties, die zich richten op het welzijn van de vrouw, actief.

Voor het overige blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die door uw echtgenoot, Tafili Osman, ter zake werden aangehaald. In het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

[...]

Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw identiteitskaart is niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit wordt immers niet betwist.”

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 2 maart 2010 een schending aan van “artikel 48 §2 en 3” en van “artikel 48/2 juncto 48/4” van voormelde wet van 15 december 1980.

Ze stellen niet akkoord te gaan met de motivering in de bestreden beslissing en menen dat de Commissaris-generaal “te snel tot het besluit lijkt te komen” dat hun problemen louter van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn.

Ze laten gelden dat de informatie waarop de Commissaris-generaal steunt enkel de aanwezigheid lijkt te bevestigen van de EULEX in Kosovo maar geenszins aantoon dat het politie- en justitieapparaat er goed en betrouwbaar functioneert.

Verzoekers vragen dat van hen de vluchtelingenstatus wordt erkend, minstens dat hen de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster Arijeta TAFILI, zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker Osman TAFILI, haar echtgenoot, gaat de Raad enkel in op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad beschikt hij inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn

en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, vermelde criteria, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

De Commissaris-generaal heeft aldus terecht geoordeeld dat de door verzoekers aangegeven reden om hun land te verlaten, zijnde een geschil met de buurman, niet valt onder voormelde criteria gezien deze problemen -indien ze zich al zouden hebben voorgedaan- inderdaad louter van interpersoonlijke en gemeenschappelijke aard zijn.

De stelling van verzoeker (zie het verzoekschrift, p. 4) dat de Commissaris-generaal *“te snel tot het besluit lijkt te komen dat de problemen die verzoekers beschrijven ter illustratie van hun asielaanvraag louter van interpersoonlijke en gemeenschappelijke aard zijn”* is niet in staat de juistheid van dit besluit aan te tasten.

Verzoeker voert ook aan (zie het verzoekschrift, p. 5) dat *“uit de hoger uiteengezette feiten moet blijken dat verzoekers ernstige schade zouden kunnen oplopen in de zin van artikel 48/4, §2, b bij terugkeer naar hun land van herkomst.”*

De Raad is van mening dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker tegen zijn vervolging geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag inderdaad worden verwacht dat hij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Aldus moet door verzoeker worden aangetoond dat de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, geen bescherming kan of wil bieden tegen de voorgehouden vervolging of het beweerd risico op ernstige schade.

De Raad stelt echter vast dat, niettegenstaande verzoeker zelf verklaarde nooit problemen te hebben gekend met de politie of enige andere autoriteit in Kosovo (zie verhoorverslag van 5 januari 2009, p. 6), verzoekers geen enkele poging hebben ondernomen om dergelijke bescherming te verkrijgen.

De afwezigheid van vraag om bescherming toont geenszins aan dat de overheid onwil of onmacht vertoont om bescherming te bieden.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt -waarvan een kopie als bijlage aan het administratieve dossier werd gevoegd- en die de Raad aanneemt, blijkt dat de Kosovaarse politie (KP) wel degelijk voor bescherming kan en wil zorgen voor diegenen die problemen hebben/vrezen en dat er voldoende wettelijke procedures zijn voor de vaststelling, de vervolging en de bestraffing van misdrijven. Over het algemeen voert de KP-politie haar taken op een professionele en competente manier uit. Voorts werd in februari 2008 gestart met de ontplooiing van de European Union Rule of Law Mission in Kosovo (EULEX). Op 9 december 2008 werd deze missie daadwerkelijk operationeel. Deze missie heeft als doel de Kosovaarse autoriteiten bij te staan bij de verdere uitbouw van een goed functionerend politie- en justitieapparaat.

Verzoeker geeft weliswaar aan dat hij niet akkoord kan gaan met deze informatie, maar brengt zelf geen elementen of informatie aan die de informatie van het Commissariaat-generaal kunnen weerleggen.

De Commissaris-generaal heeft aldus terecht besloten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij geen beroep kan doen op de bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten zodat er niet voldaan is aan één van de toepassingsvoorwaarden voorzien in artikel 48/4, §1 van de wet van 15 december 1980.

Verder schaart de Raad zich achter de overige motieven van de bestreden beslissing, door verzoeker niet betwist, en maakt ze tot de zijne.

Van verzoeker kan de status van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 niet worden erkend, noch kan hem de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet worden toegekend.

De artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van voormelde wet werden dus niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE